

БЕД И УНУК

Морам ви испричати како се чоек и у овој осами, може изненада и обрадовати. Прође понекад по десетак дана да се нико жив не јави, али и на то се чељаде навикне.

Тако осамљен, једнога дана ти се ја распричо и раскокодакао, онако на сав глас. Одлијеже сва кућа – ко да се с неким свађам. Кад изненада, неко на врата: цук, цук?

– Ко ли ово може бити, за Мајку Божију. Напријед – вељу!

Кад на врата бану мој унук. Дош'о он још прије мјесец дана из Канаде, на ферије. Био мало ође, па отишо у обилазак родбине.

Кад ево га сад, врнуо се.

– Ћеде, ја стајо на вратима, слушавам те како држиш говор, па се чудим коме, с ким причаш?

– Ја сам са собом синко.

– А што тако, мој ћеде? Да нијеси што болестан?

– Јок ја синко, но ево ме, чини ми се да сам здрав.

– А о чему то причаш?

– Па ето тако понешто, што ми само наљезе.

– Па како то мој ћеде да сам причаш, ја те прије нијесам чуо, мислим да то није здраво?

– Ха, ха, бестијо, умало ти не рекох, а зато синко, што немам с ким, па морам сам, а шта би друго мог'о радит'? Једино овако, знам да сам још жив.

– Ауууу... ћеде – он ће ти мени.

– Е мој синко, ја би прије реко *јаууу*... ако би нешто могло.

– Добри мој ћеде, ја сам вазда волио да слушавам кад причаш, увек се имало шта чути и научити. И други су се чудили откуд у теби толико савјета за свакога? Оно јес и да си прошо доста свијета, био си и у Америци, али и други су ишли а никакве користи. Због тога сам набавио и донио ти једну малу справицу да њој причаш, а она ће све то да упамти, па кад за-

вршиш, све ће да понови, а ти ћеш себе да слушаш. Мала је справица и врло проста. Има само два дугмета. Ево види, једно је зелено, а ово друго црвено. Кад кренеш да причаш, прстом притиснеш ово зелено дугме, па везеш како већ знаш. А кад 'оћеш да престанеш, стиснеш то црвено дугме и готово. А ја ћу мој ђеде, кад се тога накупи доста, то понијети у Канаду, да им тамо пуштим на нашијем сијелима. То и гусле су им главна забава, ваљда бар на кратко помисле да су у Ерцеговини.

– Е мој синко, ја ти се у то ништа не разумијем, али ако ти велиш – бегенишем. Има тије прича на вреће, доста и оних које се не би смјеле заборавити. Јер се мени чини да ви све наше заборављате и то на прешу, а примате оно туђе.

Онда поче да ме припитује, да не вјерујеш каквих све питања и озбиљности, а ону кутију притиште да се врти.

- Молим те ђеде, како си ти постиго у животу да те свако поштује и воли? - би прво што ме упита.

- Е мој синко, то да те свако воли не море, а то не треба ни очекиват'. Не може те наприлику вољети, онај који својим поступцима и понашањем ружи све оно што је људско, ти му то безбели и не даш. Онај што лаже или краде, шпија, насрће на праве људе или убија, сваки поштен чојек на њ' мора упират прстом, па ко би волио да га таки воли? Но су таки несретници срећом у мањини.

С друге стране, сваки би чојек треб'о да буде сретан кад му се пружи прилика да може коме помоћ'. Није све у парама, мада се без њих слабо шта може, али се чојеку вазда може помоћ' на стотине начина, па и лијепом ријечи. Свукуда чојек треба чојеку, и кад се весели и кад је несретан, то ти је велика истина. Куд се год кренеш, синко мој, остављај за собом пријатеље. Ако је чојек сам и нема се ослонити на кога, њему не треба виша погибија. То значи да он у животу није ништа заслужио. Прави човек је за заједницу, за друштво, па увијек са људима и у добру и у злу, све са њима и дијели и подноси.

– Е сад, ђеде мој, послушај ову кутију – шта ти она каже.

А 'вала Мајци Божијој, слушам себе, па никако не могу да

вјерујем. Смиј'о сам се сам себи, збиља јес' чудо, али брате и ваља. Остави ти он то мени и вели: „Причај сад ти у ту кутију, ништа не изостављај од онога што те живот научио, мени ће све то добро доћи“. Кô поручено, жива згода, лијепо нека чују и нека знају који буду слушали, да живот није прошо мимо мене.